

De kleine prinses

Op het spoor van 'De kleine prins'

Peter Frank Zuuring

Roy Harold Zuuring
In Memoriam
15 December 1955 – 10 December 2010
Ik heb je nauwelijks gekend... maar heb
veel over je gehoord.
Een moderne kleine prins
--- *Puur en simpel* ---

Wat hebben Vincent van Gogh en de Kleine Prins
van Saint Exupéry met elkaar gemeen,
vraag je je misschien af?
Beiden hebben ons een kleurrijke wereld laten zien
vol planeten, sterren, bloemen en meer
een gevoel van verwondering in de donkere nacht en
de warmte van een zomerdag en een wereld vol schoonheid
die je hart doet opbloeien.
Hoewel mijn Kleine Prinses een ander soort reis maakt,
hoop ik dat ook deze de lezer zal betoveren.
Vincent, de Prins en onze Prinses beëindigen
hun reis op aardse wijze...
(*Que veux-tu*) (*Voilà, c'est-tout*) and (*C'est comme ça*)

To Be Continued...

'De kleine prinses' is oorspronkelijk verschenen in het Engels, juni 2015.

© Copyright: Peter Frank Zuuring, auteur.

Uitgever: To Be Continued...

Deze roman is een fictief verhaal, en de personages, plaatsen, namen, etc in dit boek zijn derhalve niet gebaseerd op de werkelijkheid. De originele Franse en Engelse publicaties van 'De kleine prins' van Saint-Exupéry dateren uit 1943, wat meer dan 70 jaar geleden is. Alle personages/illustraties die niet voorkomen in de roman van Saint-Exupéry, vallen daarom onder de copyright van 2014.

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN: 978-90-82225-21-1

Auteur: Peter Frank Zuuring

Nederlandse vertaling: Laura Weitkamp en Carol van Gelder

Illustraties: Geertje van der Zijpp

Vormgeving: Helga de Graaf, Studio Eye Candy

Duurzaam gedrukt door Drukkerij Tienkamp

Inhoudsopgave

Voorwoord	6
Inleiding	9
1. Een bizarre ontmoeting	12
2. Een onvoorstelbaar verhaal	14
3. Rozenstruiken en een groot verlies	20
4. Een bijzondere uitnodiging naar nergens	26
5. Duizend kilometer in alle richtingen	30
6. Ik had moeten luisteren	33
7. Een woestijnbewaker	35
8. Abrupt veranderde plannen	36
9. Op pad	38
10. Een onverwachte tussenstop	41
11. Ik vlieg langs de anderen	44
12. Een harde landing	49
13. De bewoners zijn geschrokken	50
14. Ik ben niet alleen	54
15. Zachte stemmen beloven alles te vertellen	56
16. Een nieuw evenwicht	57
17. Door mijn verdriet wordt het feest uitgesteld	59
18. De bloem accepteert haar lot	62
19. De tijd begint te dringen	68
20. De prins verlaat de aarde	70
21. De ontdekkingsreiziger keert terug	71
22. Langs bekenden en naar huis	73
23. Een klaagzang van angst en verdriet	75

24. Het wezenlijke is voor de ogen onzichtbaar	78
25. Tranen van dankbaarheid	82
26. Aan het einde van het verhaal wordt alles zwart	87
27. Wakker vol ongeloof	88
28. Serendipiteit	91
29. Het ziet er niet goed uit	93
30. Een brief	94
31. Het einde van de reis	98
32. Opnieuw alarm	100
Van Gogh's inzicht	103

Voorwoord

Het is de zomer van 2009.

Onlangs vroeg een goede vriendin mij of ik de wereld ergens van op de hoogte wilde brengen, door haar manuscript en een bijbehorend schetsboek te laten publiceren. Waarom ze dit niet zelf heeft gedaan, zal in de loop van dit verhaal duidelijk worden. Ieder leven kent mysteries en toevalligheden die pas herkend worden naarmate men ouder wordt.

Zowel ik als mijn vader raakten verwickeld in haar bizarre verhaal. Mijn vaders opleiding tot astronoom en mijn expertise als oncoloog lagen hieraan ten grondslag. Mijn vader had een zeldzame bloedgroep die gepaard ging met een gedreven persoonlijkheid. Ik ben deels met pensioen, maar ik heb de zorg voor bijzondere patiënten, met wie ik in de loop der jaren zowel een professionele als persoonlijke relatie heb ontwikkeld, voortgezet. Onze dappere hoofdpersoon bracht ons samen in haar strijd tegen leukemie. Na verloop van tijd werden we vrienden.

Helaas overleed mijn vader aan ALS in dezelfde periode dat zij voor het eerst uit het ziekenhuis werd ontslagen. Hij liet haar iets na dat ze jarenlang zou koesteren – een aandenken dat zinspeelde op het onmogelijke.

Dr. Fazil Oz, oncoloog hematoloog
Centrum voor Chronische Neoplastische Aandoeningen

Inleiding

Passage uit mijn dagboek. 30 mei

Ik ben net terug van een vermoeiende maar schitterende vakantie in Europa.

Ik heb gereisd in het spoor van Vincent van Gogh. Nadat ik een bezoek had gebracht aan zijn inspirerende Sterrennacht-tentoonstelling in het Van Gogh Museum in Amsterdam, besloot ik de plaatsen te bezoeken waar hij geschilderd heeft en waar hij zijn verschrikkelijk tragische leven heeft geleid. Ik was vooral onder de indruk van mijn bezoek aan Auvers-sur-Oise, net buiten Parijs. Hier schilderde hij een paar maanden lang als een bezetene, terwijl zwarte kraaien zich ondertussen in de tarwevelden van zijn geest verzamelden.

Hij kon geen weerstand bieden aan zijn terugkerende geestesziekte en aan het feit dat hij mogelijk de steun van zijn broer zou verliezen. Hij besloot daarom zichzelf van het leven te beroven.

Een half jaar later overleed ook de radeloze en verzwakte Theo. De overige familieleden beseften dat Vincent en Theo in het leven met elkaar verbonden waren en besloten Theo's lichaam naar Auvers te brengen, zodat de broers voor eeuwig samen zouden zijn.

Het eenvoudige graf met twee identieke grafstenen aan de noordzijde van de begraafplaats ontroert vrijwel iedere bezoeker. Het is zo treurig dat er zelfs nu nog tranen in mijn ogen opkomen als ik er aan denk.

Weet je dat Theo meer dan 600 brieven heeft ontvangen van Vincent? Zijn levenslust en de uitzonderlijke strijd die hij

streed kwamen hierin duidelijk naar voren. De vrouw van Theo heeft deze brieven na de dood van Vincent en Theo verzameld, geordend en gepubliceerd in drie bundels. Ik heb ze alle drie gelezen. Ze zijn erg boeiend en doen me vreemd genoeg denken aan De kleine prins van Saint-Exupéry, door de toekomst die in de sterren zou zijn geschreven, de meeslepende kleuren, de passie voor filosofie, de vele misverstanden en de tragiek.

Ik denk dat de drukte en spanning van de afgelopen maanden misschien een beetje te veel voor me zijn geweest. Jammer genoeg ben ik weer voor onderzoek opgenomen in het mij bekende ziekenhuis. Na 36 jaar is nu mogelijk de kanker terug. Ik voel me zwak en maak me zorgen, omdat ik niet weet hoe lang ik hier moet blijven en omdat ik misschien weer chemo krijg. Ik weet nog hoe ik als kind voor het eerst zo'n kuur moest ondergaan. De kennis en behandelingen uit die tijd beschouwen we nu misschien als primitief, maar de betrokkenheid van het vriendelijke personeel en mijn familie maakten de onzekerheid draaglijk.

Vandaag de dag is de technologie aanzienlijk verbeterd, maar

ik ben van mening dat bezuinigingen en gebrek aan motivatie op de werkvloer hebben geleid tot afzondering en eenzaamheid van patiënten. Ik moet iets doen. Ik wil bezig blijven en niet te veel denken aan wat er allemaal zou kunnen gebeuren. Ik voel me alleen, en ja, zelfs bang.

En daarom moet ik jullie een geheim vertellen. Ik heb een heel bijzondere ervaring al sinds mijn tienerjaren met vrijwel niemand gedeeld. Soms probeerde ik het aan mensen te vertellen, maar het verhaal was te bizar en werd simpelweg niet geloofd. Is dit herkenbaar? Als ik eerlijk ben weet ik ook niet alles precies meer, en plaats ik soms vraagtekens bij mijn avontuur. Een paar mensen die mijn zaak van dichtbij hebben meegemaakt hebben ook hun bedenkingen, maar zij geven in ieder geval toe dat mijn verhaal mogelijk ook waar zou kunnen zijn. Verder heb ik mijn mond maar gehouden.

Nu ik hier lig, met veel tijd om handen en met Vincent in mijn achterhoofd, heb ook ik de onverklaarbare behoefte om mijn avontuur vast te leggen. Ik loop al een paar jaar met dit idee rond, maar het lukte niet om er eerder aan te beginnen. Ik weet niet waarom, maar ik wist niet wat ik er mee aan moest, tot nu. Misschien wijst Vincent me wel de weg.

Is het niet merkwaardig dat als omstandigheden veranderen, er zich ineens allerlei toevalligheden voordoen? Dat je bijvoorbeeld de aanwezigheid van Van Gogh voelt, of dat het precies honderd jaar geleden is dat B612 werd ontdekt door de vader van mijn oncoloog in 1909. Of dat ik nu vierenzeventig ben, precies even oud als Antoine de Saint-Exupéry was toen hij verdween, wat dat ook maar moge betekenen.

Goed, dit is wat er met mij gebeurde...

Een bizarre ontmoeting

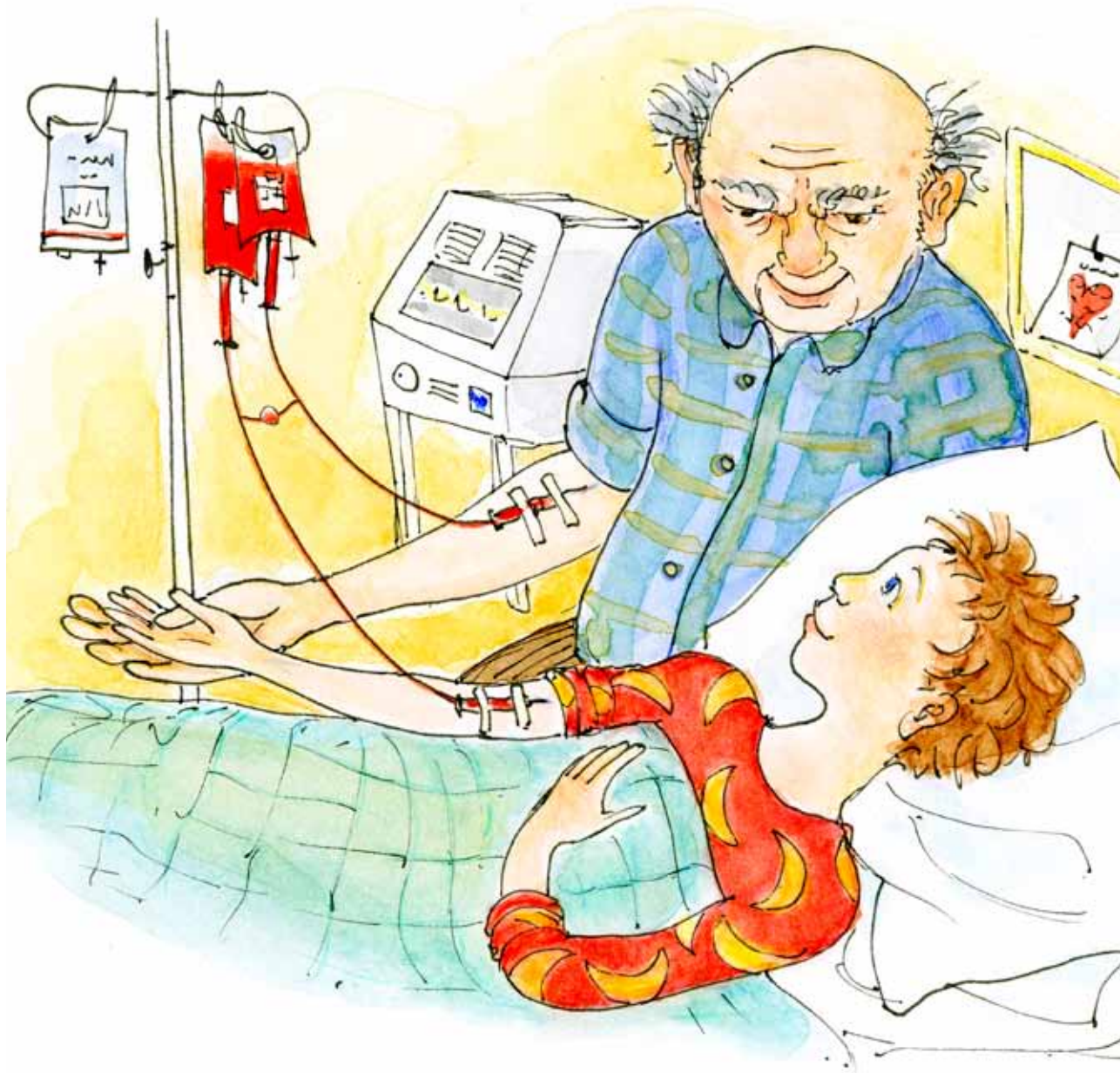
Toen ik acht was werd ik gediagnosticeerd met acute leukemie en moest ik heel veel tijd in het ziekenhuis doorbrengen. Ik bleek een zeldzame bloedgroep te hebben. In de kleine gemeenschap waar ik woonde was het lastig om geschikte donors te vinden. Op een gegeven moment had ik, voordat ik aan chemotherapie kon beginnen, dringend bloed nodig. Er was niemand beschikbaar. De bloedbank wist één donor die mogelijk geschikt zou zijn, maar vreemd genoeg was hij vaak onbereikbaar, zelfs heel vroeg in de ochtend.

Later op de dag werd ik wakker op de IC met een oudere man naast me die net als ik vast lag aan allerlei buizen en draden. Weet je nog hoe aan het einde van de film *The Wizard of Oz* de magiër van achter het gordijn tevoorschijn komt? Zo zag hij er ook uit: hij was een beetje dikkig, en aan weerszijden van zijn kale hoofd zat een toefje haar. Hij had een aardig gezicht en vriendelijke ogen. Wat het nog gekker maakte, was dat hij zich ook voorstelde als meneer Oz. Hoe bizar is dat?

‘Je neemt me in de maling,’ zei ik met een glimlach. Ik kon zelfs voorzichtig lachen om deze kennismaking.

Hij had een gek accent.

Gewoonlijk weten bloeddonors niet wie hun bloed ontvangt, maar in dit geval hadden de artsen besloten ons direct aan elkaar te koppelen, omdat mijn toestand kritiek was. Ook al waren er complicaties, er werd afgezien van gebruikelijke methodes om mijn leven te kunnen redden. Ik zat rustig naast

hem terwijl zijn bloed het mijne werd. Hij hield zelfs mijn hand vast totdat de verpleegster vertelde dat we klaar waren. Toen hij opstond bedankte ik hem. Hij draaide zich om, zuchtte diep en keek me zo indringend aan dat ik er zelfs een beetje bang van werd.

Het enige wat hij zei was: 'Jij komt er wel, kind.'

En toen vertrok hij.

2

Een onvoorstelbaar verhaal

Een paar dagen later verscheen meneer Oz onaangekondigd in de deuropening van mijn ziekenhuiskamer. In zijn rechterhand hield hij een rode roos, verpakt in cellofaan met een roze strik eraan. Toen hij me de roos overhandigde, hield hij een klein boekje met een vervaagde kaft stevig onder z'n arm geklemd, alsof hij niet wilde dat ik het boekje zou zien. Nog niet, in ieder geval.

Hij zag er ouder uit dan ik me herinnerde van onze eerste kennismaking. 'Niet klein te krijgen, zie ik,' zei hij met een vriendelijke glimlach. 'Ik heb iets voor je, om je op te vrolijken.' Toen hij me de roos overhandigde, zei hij met een mysterieuze blik: 'Zorg goed voor haar, dan zal ze ook voor jou zorgen,' wijzend naar de bloem. 'Ook dit is iets heel bijzonders,' zei hij, terwijl hij me het kleine boekje liet zien, en het op het bed legde.

Hij kreeg met moeite zijn jas uit, en legde deze vervolgens wat onhandig over de leuning van de stoel naast mijn bed. 'Hoe bedoel je, dat ze voor mij zal zorgen?' vroeg ik. Er volgde een lange stilte, maar er kwam geen antwoord. Hij pakte vervolgens het boekje op, toonde mij de kaft, en ging aan het voeteneind van mijn bed zitten. Ik vond dat toentertijd nogal ongepast; er was immers een prima stoel waar hij op had kunnen gaan zitten.

De kaft van het boekje was geïllustreerd met een eenvoudige tekening van een blond jongetje op een kleine planeet. Behalve het jongetje waren er een actieve minivulkaan, een handje verstrooide bloemen en een miniatuurboom te zien op de planeet. Op de donkere achtergrond waren meer planeten en enkele

sterren te zien. De titel luidde 'De Kleine Prins', van Antoine de Saint-Exupéry.

Hij zag toen dat ik erg veel boeken op het plankje naast mijn bed had liggen. Ik constateerde op mijn beurt dat hij een gek accent had. We glimlachten allebei, om het ijs te breken.

Meestal vond ik het geweldig als hij op bezoek kwam, maar je moet wel weten dat er ook frustrerende momenten waren met mijn meneer Oz, of Gokan, zoals hij graag aangesproken wenste te worden. Zo mocht ik het boekje nooit vasthouden, of er zelf in lezen. Hij las het in delen aan me voor en nam het boekje na iedere sessie weer mee naar huis. Toen hij eruit voorlas zag ik dat sommige pagina's van het boekje flink beduimd waren. Je kon zien dat het veelvuldig gelezen was. Het was een oud en, zo te zien, geliefd boekje.

Hij vond het leuk om me de illustraties van Saint-Exupéry te tonen. Sommige pagina's stonden vol met vreemde tekens en opmerkingen in de kantlijn. Deze sloeg hij snel over, alsof hij niet wilde dat ik zag waar het over ging.

Soms begreep ik hem niet, door zijn accent. Hij legde uit dat hij uit Turkije kwam, en dat ik geduld moest hebben met zijn gebrekkige Engels. Hij vertelde me met trots dat hij een of andere bijzondere ontdekking had gedaan als sterrenkundige. Toen hij eindelijk internationaal erkend werd, kon hij emigreren. Zo kon hij zijn ideeën verder uitwerken en zijn familie goed onderhouden.

'Het is toch Grieks voor me,' zei ik lachend.

Ik had deze uitdrukking op school geleerd. Hierop keek hij me argwanend aan. Ik had toen geen idee dat de Grieken en Turken niet goed door één deur konden.

Onze leessessies werden voortgezet. Uiteraard moest ik aan het eind van het verhaal huilen, evenals de meeste mensen die het gelezen hebben. Zelfs Gokan moest een traan wegpinken, waarna hij zijn hoofd verlegen afwendde. Misschien wilde hij niet dat ik het zag.

'Gaat het?' vroeg ik. Hij bloosde een beetje en knikte.

Toen hij het boek dichtsloeg, zag ik dat het op de achterflap

gesigneerd was. En dat, nota bene, door de schrijver zelf! Hij wilde het er niet over hebben en zei: 'Daar hebben we later nog meer dan genoeg tijd voor.'

Je moet weten dat Gokan gesteld was op regelmaat, en dat hij zijn bezoeken graag vooraf plande; evenals de vos van de prins, die van rituelen hield en zich graag verheugde op zaken.

De gezondheid van mijn meneer Oz liet ook te wensen over en het werd lastig voor hem om mij te blijven bezoeken. Als hij wel kwam, werd hij gebracht en opgehaald door zijn zoon Fazil. Fazil moest hem ondersteunen als hij liep of hem vooruitduwen in een rolstoel.

We hadden met z'n drieën lol over van alles en nog wat, maar meestal ging het over de 'magiër' in ons midden; zijn grappige accent, zijn gewoonten, zijn onverzadigbare nieuwsgierigheid en levenslust.

Op een dag kwam Gokan niet opdagen. Ik was erg ongerust, en spitste mijn oren in de hoop de vertrouwde geluiden op te vangen die zijn komst aan zouden kondigen. Ik vroeg de verpleegster naar hem uit te kijken en mij meteen op de hoogte te brengen als hij zou bellen. Enkele uren later stak Fazil zijn hoofd om de deur van mijn kamer. Hij kwam zachtjes binnen toen hij zag dat ik wakker was. Hij zei niets, maar ik kon aan zijn blik meteen zien wat er aan de hand was. Ik kreeg een brok in mijn keel en voelde tranen opkomen. Zowel Fazil als ik waren goed bekend met de dood, maar op verschillende manieren. Toen de dood zo dichtbij toesloeg, reageerden we zoals de meeste mensen dat doen. We huilden, omhelsden elkaar, praatten veel en hielden in stilte elkaars hand vast. De dood is een mysterie waar we ons gedurende het leven aan weten te onttrekken, maar uiteindelijk wordt hij met een

verpletterende zekerheid onthuld. Die middag ontstond er een band tussen Fazil en mij, die de basis vormde voor een relatie die nog vele jaren zou duren.

Een paar dagen na de begrafenis van Gokan werd ik onverwacht uit het ziekenhuis ontslagen. Tot mijn verbazing had mijn magiër een verpleegster gevraagd om mij een brief en zijn geliefde uitgave van *De kleine prins* te geven. Kort daarop begreep ik waarom hij geen afstand had kunnen doen van het boekje, en waarom hij het koesterde zoals ik het nu koester.

Gokans brief was ongelooflijk. Zelfs nu krijg ik nog kippenvel als ik het lees.

Dit is wat hij schreef:

‘Lieve meid, ik hoop dat je begrijpt wat je straks zult lezen. Het is misschien geen kost voor een achtjarige, maar hou het bij je en je zal er op een dag blij mee zijn, dat weet ik zeker.

Ik ben je ook excuses verschuldigd. Ik heb je nooit verteld dat ik Antoine de Saint-Exupéry heb ontmoet, alhoewel ik meerdere malen de indruk kreeg dat je dit al wel had uitgevogeld nadat je zijn handtekening op de achterflap had gezien.

In 1941 werd ik gevraagd me aan te sluiten bij een elitegezelschap astronomen om een sterrenkaart te ontwikkelen voor nachtvluchten. Het was oorlog, en precisie in navigeren was van het grootste belang. Tijdens een conferentie in New York waren veel piloten van over heel de wereld aanwezig, waaronder Lindbergh en Saint-Exupéry, die ik daar beiden ontmoet heb.

In 1909 ontdekte ik een nieuwe asteroïde. Mijn bevindingen werden in eerste instantie niet geloofd door mijn collega’s, totdat ik een paar jaar later de kans kreeg ze te onderbouwen.

Middels een aantal ongebruikelijke wiskundige vergelijkingen kon ik demonstreren dat de locatie van bijvoorbeeld B612 te voorspellen is, en achteraf bleek dit ook daadwerkelijk het geval te zijn. Deze methode kon worden toegepast op de navigatie van vluchten, en hier gaf ik een lezing over. In de loop van de conferentie stelde Saint-Exupéry zich aan me voor en vertelde hij me dat hij schrijver en piloot was. Hij vroeg me of hij B612 mocht gebruiken als thuisplaneet voor een klein jongetje. Een prins zou de hoofdrol spelen in een fantasierijk verhaal over volwassenen die hun kinderlijke onschuld verliezen en vergeten waar het werkelijk om draait in het leven. Ik stemde uiteraard met plezier in.

Hij overhandigde me een exemplaar van Nachtvlucht en zei met dat gekke Franse accent van hem: ‘Misschien vind je dit leuk, gezien navigatie een nogal prominent onderwerp is hier; het sluit dus goed aan bij dit congres.’

Enkele jaren later, in 1944, kwam ik hem bij toeval weer tegen in Sardinië. Hij was zowel daar als in Corsica gestationeerd als verkenningspiloot van de vrije Franse luchtmacht. Ik verbleef hier kort, na een conferentie in Egypte te hebben bijgewoond. Hij gaf me een eerste editie van ‘De kleine prins’ en vertelde me dat deze het jaar ervoor gepubliceerd was in de Verenigde Staten. Hij had het boek gesigineerd en had erin geschreven dat hij me dankbaar was voor het ontdekken van B612. Ik was erg blij met het boek, maar vernam tot mijn verdriet dat hij een paar dagen later als vermist was opgegeven.

Ik heb een keer de terugkerende posities en tijden waarop B612 in de hemel te zien is berekend. Het kan niet moeilijk zijn om deze te vinden.

Het verhaal van de prins sleepte je er doorheen. Ik moedigde je aan in je geloof omdat het je kracht gaf. Het feit dat je dit nu leest, betekent dat je beter bent geworden en dat het zijn doel

dus heeft gediend. Het is een fantastisch verhaal, en op een dag begrijp je misschien waar het echt over gaat: dat zaken die je met je hart voelt belangrijk zijn; niet de dingen die je ziet. Ik denk dat Saint-Exupéry dat ermee bedoelde.

Lieve schat, vanaf het moment dat we elkaar ontmoet hebben, een paar maanden geleden, zit je in m'n hart; letterlijk zelfs. Ik zie je glimlachen... Ja, ik mis jou ook.

Ik hoop dat je mijn speciale eerste druk van 'De kleine prins' net zo zult koesteren als ik dat deed. Vergeef me dat het zo lang heeft geduurd voordat je het kreeg.

Denk zo nu en dan eens aan me.

Heel veel liefs,

Gokan

3

Rozenstruiken en een groot verlies

Mijn familie en ik verhuisden naar het platteland. Volwassenen denken altijd dat frisse lucht en rust bevorderlijk zijn voor herstel. Ik vraag me af of het überhaupt effect heeft, maar door de verhuizing leerde ik rozen en zonsondergangen wel waarderen.

Mijn moeder wist dat ik het verhaal van de prins prachtig vond, dus legden we samen een grote rozentuin aan zodat ik wat om handen zou hebben. Zo zijn ouders, nietwaar?

Ik leerde één belangrijk iets over rozen. Degenen van jullie

die *De kleine prins* hebben gelezen, weten misschien nog dat de prins zich zorgen maakte over de doeltreffendheid van de doornen van de bloem. Ik ben het ermee eens dat, als er maar één steel is, doornen weinig bescherming bieden. Een rozenstruik heeft daarentegen meestal meerdere stengels die dicht bij elkaar groeien, waardoor de doornen erg effectief zijn, getuige mijn bekraste armen.

Ons terrein grensde aan het land van een boer waar afwisselend sojabonen en tarwe werden verbouwd. Aan de rand van dit veld liep een smalle rivier met een rij grote esdoorns langs haar oever. De rivier en het veld werden van elkaar gescheiden door een oprit voor groot materieel. Ik vond het er zo mooi dat ik mijn vader vroeg om er een klein bankje te maken, zodat ik daar kon zitten en de omgeving in me op kon nemen.

Een paar jaar nadat we verhuisd waren, gebeurde er iets.

Ik genoot van het uitzicht op een warme nazomerdag, toen ik een paar meter bij me vandaan geritsel hoorde in het korenveld. Ik bleef roerloos zitten en hield mijn adem in, waarop er langzaam een prachtige rode vos aan kwam lopen. Ze keek naar links en naar rechts, en sprong toen zonder enige moeite met een elegante boog in het lange gras aan de voet van één van de esdoorns bij de rivier. Haar dikke, rode staart was bijna even lang als de rest van haar lijf. Ik was erg onder de indruk en hoopte op een weerzien. Je zult natuurlijk opgemerkt hebben dat ik het over 'haar' had. Dit is waar mijn rijke verbeelding en moederlijk instinct naar voren komen.

De volgende dag verscheen ze op vrijwel hetzelfde tijdstip weer. Deze keer keek ze me even recht in de ogen aan en liep toen het pad over, alsof het van haar was.

Ik vertelde het aan mijn ouders. 'Pas maar op; vossen hebben hondsdolheid, dus blijf er maar bij uit de buurt!' zei mijn vader overtuigd. 'Denk nou niet dat die vos van jou bijzonder is. Ze zitten overal, en de boeren maken ze af zodra ze de kans krijgen, vooral als ze kippen houden,' voegde mijn zorgzame moeder toe. 'Bovendien is dit niet het terrein van de kleine prins, dus laat dat dier met rust, hoor je?' verkondigde mijn moeder met zo'n bezorgdheid in haar stem dat het geen antwoord behoefde.

De vos bleef komen, en ik verplaatste mijn kleine bankje steeds dichterbij het veld toe en sloeg mijn moeders waarschuwingen in de wind. Ik voelde me speciaal toen we vriendschap sloten. Meer dan me aankijken deed ze niet, en soms ging ze op haar achterpoten zitten en leek ze net zo van de zonsondergang te genieten als ik.

Een paar dagen later, toen de zon laag aan de horizon stond, klonk er vlak voor het gebruikelijke tijdstip een schot in het

korenveld. En daarna nog één. Vervolgens verscheen onze buurman met een voldane glimlach op het pad en zei hij, terwijl hij mijn vos in haar nekvel beet had: ‘Ze kwam hier iedere dag, en nu had ik eindelijk de kans haar te vangen. Ik heb haar flink op de huid gezeten en eerder vandaag heb ik zelfs haar jongen gevonden aan de voet van die tweede esdoorn, bij de rivier. Ik heb ze verzopen.’

‘Een mooi beest, niet waar?’ zei hij terwijl hij met bewondering naar mijn dode maatje keek.

Je kunt je wellicht voorstellen dat ik ziedend was, en ik hilde tranen met tuiten. Ik rende naar de boer toe en begon te schreeuwen; ik gooide alles eruit, en beschuldigde hem van moord en meer. Terwijl ik hem tegen zijn schenen trapte riep ik hysterisch: ‘Ze deed geen vlieg kwaad. Ze kwam hier alleen om mij te zien, en jij hebt haar vermoord. Dat vergeef ik je nooit! Ik haat je! Ik haat je! Je bent walgelijk! Ze heeft niets misdaan.’ Tranen stroomden over mijn wangen. ‘Je hebt ook nog eens haar baby’s vermoord. Hoe kon je! Ze deden niets verkeerd,

behalve geboren worden als babyvosjes. Je bent een harteloze klootzak; ik haat je!' schreeuwde ik onbeheerst. Ik weet niet hoe die woorden uit mijn mond konden komen.

Toen werd het hem te veel. Hij pakte me ruw bij de arm en sleepte me naar de veranda achter ons huis. Mijn moeder nam me in haar armen en wees de boer terecht om het afvuren van een geweer, terwijl hij wist dat er kinderen in de buurt waren. En was dat nou nodig geweest? Ik weet nog precies hoe mijn moeder me troostte, en hoe erg ik in de war was.

Ik ben nooit meer naar dat bankje teruggedaan, uit angst dat ik een andere vos zou leren kennen en dat ik dan deze nare ervaring weer opnieuw zou moeten beleven. Het was al erg genoeg om verantwoordelijk te zijn voor de dood van één vossenfamilie.

In temmen was ik niet goed, dat was wel duidelijk. Dat zou nog wat worden, in de 'echte' wereld.

